

KÖD

RADOVAN PAVLOVSZKI

A szülőföld magjában minden mérföldjével
hajóként emelkedik
alámerülő s bögő állatok szarvára lehorgonyozva
Felnyitja szemét a lélek előjön
Lehunytja szemét (ó éj ki futsz
mint boszorkány a hajnalokon át)
találmányok felszított üszkével
tér meg a lelkem a térből
Nem tudom hogyan fogjuk egymást felismerni
annyi szenvedés után
Egy egész vidék búja fordul meg bennem
Egy ember belemerülve a térbe nem is él
Magában a lélek kártyáit kevenyi és
hallgatózik az esők után
A megmentett keresztet vet a száműzetés gyümölcse előtt
Lelkem akár az évszakok kontinenseken csatangol
Lepecsételjük járványunkat
mint ősszel házába a csiga
ugyanúgy miképp a hallgatás
börtönbe veti a nyelvet
A gyermek első szava
a hallásnak nem drágább-e a születésnél
A csuprok alján az ősapák
felhalmozták a pokol képeit
Elhamvadtak a kíváncsiságtól
magukban minden szavuk
nyugtot lelünk majd a századok
kanyarain áttetsző tenger hullámaiban
Nem találkozol nálamnál szebb és tisztább nemzővel
a te fehér térdeden vetem papírra én ó csöndes asszony e poémát
fecske tollával a köd mélyén
hol holt virágok foszforfényvel kalmárkodnak
Én nem tudom hol fognak elveszíteni
Én nem tudom hol fognak megtalálni
S én oda igyekszem
O
és hogy még szomorúbb legyen
a Lyra csillagképben
mint a méhek sokasodása és mint a tojás sárgája
ősi ködben a nap
Nem csókolta-e meg ő hamuizzel fehér menyasszonyát

a költöző madarak éji szállásán
ahol sokat jósolnak és keveset élnek
Átkozott
mikor egyetlen zászló sem viseli szerelmem színeit
mely az eget földdé teszi
a földet éggé
Kéken libegő tartalmakat készíték a térből
S te természet késel virággoddal
bűnöm virága előtt
az idő lakodalmas kocsján
Minden kiömlött és minden folyik
a gyűszű itallal teli
menyegzői ruhák szépsége okán
Mi hallgatunk mint két egybekötött szikla
engem az úr fényei mesélnek át
A madárnak új hazát talállok
s amikor leszáll többé már nem madár
hanem kő
E kedves rajongónak (ó hópihéék csinálta cífraság
a fekete földanyán)
mezítlábából indulnak áramok
Hallásával magában minden évszak közül
kívánja hogy a hangos völgyek kórusa énekeljen neki
De átváltozva a száműzetés dalává
eltűnünk ó kód
Melegén az Északi-tenger hatoljon át
Ködében angyalok sírjanak
Sírások ti karjaitokban
vittétek el szerelmemet a fjordok felé
Akárcsak a tenger a költő is
úton van az úrön keresztül

Mögöttünk marad a nyugtalan lélegzés hatalma
Szezelem utolsó koldusai a ködök
a tér lebegő kapuja előtt
hol a korhadó szelek kakasokként dalolnak

Bocsáss meg föld

A ködök tartják a kapcsolatot a források között
A ködök tartják a kapcsolatot köztünk és a csillagok között
Oly rossz tolmácsolója lennék-e álmaimnak
Künn a mezőn a kapanyeleken
madárraj ringatózik — egy időt siratnak
ami elkövetkezendő —
Nem keverékei-e a madarak az
Elme királysága idejének
Két egymással érintkező mező gyümölcseiből élek
Temploma van a föld alatt hogy imádkozhassék
A kód élén a feledés élén
repülünk-e madár
Mindent saját hasonlóságunk szerint ismerünk fel és szeretünk
de azok kik semmire sem hasonlítanak
miképpen én a hallgatással párbajozom
a természet bohémságának lapjait kinyitják
A víziókra és a jövőbe látásra való fogadásban
megnyertem magamnak minden tengert minden korszakot minden mérget
minden gazdagságért az utakat aláástam

és zöld metaforák erdejével betelepítettem
(Te természet tudod hogy a pusztaságokkal játszol
és hogy sárga foszforos barkákba oldódsz a sötét források felett)

Minden anya gyöngéd szavait figyelem
Gyöngédségük végtelen kegyetlenség
Ó gyermekkor súlytalan ideje
én a népek gyerekességét énekelem
kik imák közepett születnek
pusztulnak zendüléstől
(A hallás hadai hangot hajszolva megsüketülnek)
Távcsövön nézem az idő rabjainak menetét
hogyan gördülnek a köd fehér gomolyai
a hüllők meleg feje alja
A súlyokból születesz te melyeket viselek
és menedéket nyújtasz nekem hogy elárultassam
(Minden ami rejtőzködik nem fog megmenekülni)
A természet démona bennem a gyermekkor
A hír az utakat magvukba veti vissza
mely ködök tornyok s jósok között süvölt

Új tudománnyal szegényedve lehulltak a csillagok s a kövek
nem tartóztatják föl a megáradt vizeket
sem a vallások nem mentik meg a lelket
Alkimista ne változtass szerelmet arannyá
A kicsiny keresztet melyet ő ajándékozott nekem aki után epedek
fergetegek cibálják
Az elcsendesült tengerek felébrednek s bennünk
keresik az emléket
Ó ti élvezetek és ó ti kórok és ó ti ködök
A lélek növényhajléka sárgul
és minden külső hang
új bánatokat szabadít a hallásra
A bejárt föld kígyó alakban nyúlik el
a sarkak mögött
Ködöt hallok népek nyüzsgését
religiók lapozását és büntetést a tiszta lelkeknek
Ködöt nemzetségemnek melyet én sokasítok
amikor a nap hiányát saját hevemmel pótolom
Sötét ködöt kardok villogásától tarkítva
csatákból rám hagyva örökölni hogy befejezzem azokat
Ködöt pillák felnyílását és új szférák nyitását
Ködöt a színházból megszökött hangzók szállását
Ködöt fellélegzésem ünnepélyét a világban
intelmet hogy őrizkedj a holtak részvététől
Barlangok köddel eldugaszolva
Neked labirintusaid vannak a gyöngédséget őrizni ó köd
Ám a világ kulcsát magánál tartja a démon
ó nyugtalan atyja az időknek
ráfújva letépem a ködöt a vízről
és újra számlálom a forrásokat
A véres tő meghagyta nekem
az ittasság tengerét s a vihart a szerelemben
Légy maggá a naprendszerbe kivetett göröngyben
Légy a lélek minden királyságának magva
Légy a tisztázódás és az útmutatás magva
Hajó dobbal megrakodva tengeren túli utadon

hirdesd a világba érkezésemet
a helyenkénti esők s az apró gyümölcskereskedések miatt a szárazföldön
Őszi pásztortanyák sora közt a harmonikás a hegyen
hangokkal tölti a síkokat
Déli völgyek esőfüggőnye mögül
a démon lesekszik
Minden gyökerébe s bárkájába húzódik vissza
Ez az az idő
amikor a madár szenved bennem

Brasnyó István fordítása